

SAMANTA JANG

London
ROUD

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Samantha Young

DOWN LONDON ROAD

Copyright © Samantha Young, 2013

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with NAL Signet, a member of Penguin Group (USA)

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Robertu

PRVO POGLAVLJE

Edinburg, Škotska

P osmatram umetničku sliku i pitam se šta li, kog đavola, gledam. Za mene je to samo gomila crta i kvadrata različitih boja s malo senčenja tu i tamo. Izgleda mi poznato. U stvari, mislim da negde čuvam sliku koja neverovatno podseća na ovu – nacrtao ju je Kol kad je imao tri godine. Iako sumnjam da bi iko platio trista sedamdeset pet funti za Kolov crtež, sumnjam i u razum svakoga ko će dati trista sedamdeset pet funti za komad platna koje izgleda kao da se našlo pored pruge kad je voz pun boja izleteo iz šina i raspao se.

Međutim, osvrnuvši se oko sebe, vidim da se većini posetilaca slike dopadaju. Možda nisam dovoljno pametna da ih razumem. Trudim se da delujem prefinjenije zarad svog dečka te nameštam zamišljen izraz i odlazim do sledećeg platna.

„Uf, dobro, ne kapiram“, kaže tih promukao glas iza mene. Prepoznala bih ga bilo gde u svetu. Reči s američkim

naglaskom povremeno prožimaju pevljivost ili oštriji suglasnici škotskog izgovora pošto vlasnica glasa živi u Škotskoj gotovo šest godina.

Osećam olakšanje dok okrećem glavu da se sretnem s pogledom svoje najbolje drugarice Džos. Prvi put te večeri veselo se osmehujem. Džoslin Batler je otvorena, odvažna Amerikanka koja radi sa mnom za šankom lepog otmenog kafića po imenu *Klub 39*. Nalazi se u suterenu najpoznatije ulice u centru – Džordž strit – i radimo zajedno već pet godina.

U firmiranoj crnoj haljini i lubutenkama, moja niska drugarica izgleda opako. Kao i njen dečko Brejden Karmajkl. On odiše samouverenošću dok stoji iza Džos i posesivno joj drži ruku na krstima. Izuzetno privlačan, on je tip mladića kakvog tražim, godinama. Da ne volim Džos toliko i da Brejden nije tako lud za njom, pregazila bih je kako bih ga se dočepala. Ima preko metar osamdeset, što je savršeno za nekog moje visine. Imam upadljivih metar i sedamdeset pet – zbog čega sam viša od metar i osamdeset na visokim potpeticama. Džosin dečko je slučajno i seksi, bogat i zabavan. I voli je do ludila. Zajedno su skoro osamnaest meseci. Osećam da je prosidba na pomolu.

„Izgledaš neverovatno“, kažem joj dok prelazim pogledom po njenim oblinama. Za razliku od mene, Džos ima velike grudi, oble kukove i neviđeno dupe. „Hvala što si došla. Hvala oboma.“

„Pa, dužna si mi“, mrmlja Džos i diže obrvu dok gleda ostale slike. „Moraću debelo da lažem ako me slikarka pita šta mislim.“

Brejden joj steže struk i osmehuje joj se. „Pa ako je slikarka pokondirena kao i njeni radovi, zašto lagati kad možeš da budeš surovo iskrena?“

Džos se široko osmehuje. „U pravu si.“

„Ne“, mešam se, znajući da će ona upravo to uraditi ako joj dozvolim. „Beka je Malkomova bivša devojka i ostali su prijatelji. Ako se okomiš na nju kao Robert Hjuž, dobiću šut-kartu.“

Džos se mršti. „Ko je Robert Hjuž?“

Uzdihem. „On je poznati likovni kritičar.“

„To mi se sviđa.“ Džos se nestašno osmehuje. „Znaš, kažu da iskrenost sledi odmah posle pobožnosti.“

„Mislim da je reč o čistoći, draga.“

„Naravno da jeste, ali iskrenost je svakako odmah iza čistoće?“

Nešto me gotovo guši zbog tvrdoglavog sjaja u njenim očima. Džos nije osoba za potcenjivanje i teško ćete je sprečiti ako želi da kaže nešto. Kad sam je upoznala, bila je neverovatno povučena i nije volela da se upliće u lični život drugih ljudi. Mnogo se promenila otkako je upoznala Brejdenu. Naše prijateljstvo se produbilo i Džos je sad jedina koja zaista zna istinu o mom životu. Zahvalna sam na našem prijateljstvu, ali nekad, u ovakvim trenucima, poželim da je ona stara Džos koja svoje misli i osećanja drži u sebi.

Zabavljam se s Malkomom Hendrijem gotovo tri meseca. On je savršen za mene. Fin, opušten, visok – i bogat. Malkom je moj najstariji „tatica“, kako ih Džos zove u šali. Mada teško da je *star* s trideset devet godina. Ipak, stariji je od mene petnaest godina. Baš me briga. Uverena sam da

bi mogao biti *onaj pravi* i ne želim da nam Džos pokvari vezu time što će mu uvrediti dobru prijateljicu.

„Džoslin“, Brejden ju je ponovo uhvatio oko struka pošto je video da postajem sve uznemirenija, „mislim da je ipak najbolje da večeras vežbaš umeće obmanjivanja.“

Konačno protumačivši moj izraz, Džos ohrabrujuće spušta ruku na moju. „Šalim se, Džo. Ponašaću se najbolje što umem. Obećavam.“

Klimam glavom. „Samo... sve napreduje tako dobro, znaš.“

„Malkom izgleda kao fin čova“, složi se Brejden.

Džos ispušta grlen zvuk, ali ne obaziremo se na nju. Moja drugarica mi je jasno stavila do znanja šta misli o mom izboru mladića. Uverena je da koristim Malkoma i da on mene koristi. Tačno je da je velikodušan i da mi je ta velikodušnost potrebna. Međutim, još je tačnije da mi je zaista stalo do njega. Od moje „prve ljubavi“ Džona, kad sam imala šesnaest godina, padam na šarmantne momke koji mi pomažu i na pomisao o sigurnosti za Kola i mene. Ali Džonu je dosadilo što mi je porodica na prvom mestu a on na drugom, pa me je šutnuo posle šest meseci.

To je bila dobra pouka.

Zbog toga sam postavila nova merila za mladiće – moraju da imaju dobar posao, da budu ambiciozni, marljivi i da lepo zarađuju. Bez obzira na to koliko radila, budući da nemam nikakve kvalifikacije niti pravi talenat, neću nikad zaraditi dovoljno novca da obezbedim sigurnu budućnost za svoju porodicu. Međutim, prilično sam uverena da sam dovoljno lepa da obezbedim *muškarca* s dobrim kvalifikacijama i talentom.

Nekoliko godina pošto sam se oporavila od slomljenog srca posle propale romanse sa Džonom, u moj život ušao je Kalum. Tridesetogodišnjak, dobrostojeći advokat, divan, kulturni, prefinjen. Rešena da ta veza potraje, postala sam ono što sam zamišljala da je, po njemu, savršena devojka. Prešlo mi je u naviku da budem neko drugi, pogotovo pošto je izgledalo da deluje. Kalum neko vreme *jeste* mislio da sam savršena. Bili smo zajedno dve godine – sve dok moja tajanstvenost u vezi s mojom porodicom i nesposobnost „da se otvorim“ nisu produbile jaz među nama i on me je ostavio.

Trebalo mi je nekoliko meseci da se oporavim posle Kaluma... a kad sam to uradila, bacila sam se u naručje Timu. Grozna odluka. Tim je radio u jednoj investicionoj kompaniji. Bio je toliko zaokupljen sobom da sam *ja* ostavila *njega*. A onda je došao Stiven. On je bio direktor prodaje u jednoj od onih iritantnih firmi s trgovačkim putnicima. Mnogo je radio i mislila sam da će nam to ići u korist, ali nije. Džos je mislila da me je Stiven ostavio zato što zbog porodičnih obaveza ne mogu da budem prilagodljiva u vezi s bilo čim. Ali zapravo sam ja njega ostavila. Pored Stivena sam se osećala bezvredno. Njegove primedbe o tome kako sam potpuno beskorisna iznedrile su previše uspomena. Iako čak i ja mislim da se mogu istaći jedino fizičkim izgledom, kad vam dečko to govori sve dok se na kraju ne osećate kao poslovna pratnja – vreme je da raskinete s njim.

Trpim razna sranja od ljudi, ali imam granice i one se sužavaju kako sam starija.

Ali Malkom je drugačiji. Zbog njega se nijednom nisam osetila loše u svojoj koži i zasad nam veza lepo teče.

„Gde je dobitnik na lotou?“

Osvrćem se preko ramena i tražim ga pogledom, ne obazirući se na Džosin sarkazam. „Ne znam“, mrmljam.

S Malkomom sam doslovno dobila na lutriji jer je on advokat koji je dobio na lotou. Osvojio je novac u *Euromilionima* pre tri godine i napustio posao – zapravo, karijeru – kako bi uživao u novom životu milionera. Naviknut da bude uposlen, odlučio je da se oproba kao preduzimač i sad je vlasnik nekoliko nekretnina koje izdaje.

Stojimo u staroj zgradi od crvene opeke čiji su prljavi prozori sastavljeni od niza malih pravougaonika kakve ćete pre videti na skladištu nego na umetničkoj galeriji. Ali unutra je sasvim druga priča. S parketom od belogoričinog drveta, neverovatnim osvetljenjem i pregradnim zidovima – to je savršena galerija. Malkom se razveo godinu dana pre nego što je dobio na lutriji, ali, naravno, markantni bogati muškarci privlače devojke poput mene. Uskoro je upoznao Beku, snalažljivu dvadesetšestogodišnju slikarku iz Irske. Zabavljali su se nekoliko meseci i ostali dobri prijatelji posle raskida. Malkom sad ulaže u njenu umetnost tako što joj iznajmljuje galeriju nekoliko ulica od mog starog stana u Litu.

Moram priznati da su galerija i izložba zadirujuće iako ne razumem šta sama umetnička dela poručuju.

Malkom je pozvao nekoliko privatnih kupaca na specijalnu izložbu Bekine nove zbirke i, srećom, dela *njima* poručuju nešto. Čim su stigli, ostala sam bez pratioca. U metalik helankama i prevelikom džemperu, Beka je brzo dotapkala bosonoga po ledenom parketu do Malkoma i mene. Zbunjeno mi se osmehnula, zgrabila Malkoma i

---

tražila da je upozna s gostima. Ja sam lunjala po galeriji i pitala se da li nemam smisla za slikarstvo ili je samo ova vrsta slikarstva odvratna.

„Mislio sam da kupim nešto za stan, ali...“, Brejden je tiho zviznuo kad je video cenu pored platna ispred nas. „Pravilo mi je da ne plaćam previše kad kupujem sranja.“

Džos otpuhuje i odobravajući klima glavom. Zaključujem kako je najbolje da promenim temu pre nego što jedno od njih ohrabri drugo na otvorenu drskost. „Gde su Eli i Adam?“

Eli je srce i uspeva da vidi dobru stranu u svemu. Takođe uspeva da zauzda duge jezike svoje najbolje drugarice i brata, zbog čega sam je i pozvala.

„Ona i Adam su ostali kod kuće večeras“, odgovara Džos, tiho i ozbiljno, što me iznenađuje. „Danas je dobila rezultate magnetne rezonance. Sve je u redu, naravno, ali se podsetila svega.“

Prošlo je tek malo više od godinu dana otkako se Eli podvrgla operaciji mozga kako bi uklonila dobroćudne tumore koji su izazivali fizičke smetnje i napade. Tad je nisam dobro poznavala, ali Džos je jednom spavala u mom starom stanu dok se Eli oporavljala i iz onoga što mi je ispričala, shvatila sam da je svima bilo mnogo teško. „Pokušaću uskoro da je obiđem“, mrmljam, pitajući se hoću li ugrabiti vreme za to. Život mi je prilično mahnit jer imam dva posla, pazim na mamu i Kola, i pratim Malkoma kad god želi da nekud izađemo.

Džos klima glavom i zabrinuta bora joj se pravi između obrva. Brine za Eli više od svih. *Dobro, možda ne više od*

svih, pomislila sam kad sam pogledala Brejdena, kome su obrve zabrinuto spojene.

Brejden je verovatno najgori zaštitnički nastrojen brat koga sam upoznala, ali ne mogu se šaliti na njegov račun jer znam kako je to kad si zaštitnički nastrojen prema mlađem bratu ili sestri.

Kako bih im skrenula pažnju s tmurnih misli, šaljivo prepričavam veoma šugav dan na poslu. Utorkom, četvrtkom i petkom uveče radim u *Klubu 39*. Ponedjeljkom, utorkom i sredom preko dana radim kao lična pomoćnica Tomasa Mikla, računovođe u računovodstvenoj agenciji *Mikl i Jang*. Gospodin Mikl je hirovito đubre i, budući da je „lična pomoćnica“ samo fensi izraz za „potrčka“, stalno sam na udaru njegove živopisne ličnosti. Nekad je sve u redu i dobro se slažemo; a nekad, kao danas, „ne razlikujem guzicu od lakta“ – njegove reči – i potpuno sam beskorisna. Moja beskorisnost je danas očigledno bila rekordna: kafa mu nije bila dovoljno slatka, devojka u pekari oglušila se o moju molbu da izvadi paradajz iz njegovog sendviča i nisam poslala pismo koje je gospodin Mikl *zaboravio* da mi da. Srećom, sutra imam slobodan dan od Mikla i njegovog otrovnog jezika.

Brejden ponovo pokušava da me nagovori da ostavim Mikla i radim tri dana nedeljno u njegovoj agenciji za nekretnine, ali odbijam njegovu pomoć, baš kao što sam ranije odbila brojne Džosine ponude. Iako zahvalna na njegovoj ljubaznosti, rešena sam da sama uspem. Kad se osloniš na ljude do kojih ti je stalo, ukažeš im poverenje za nešto krupno – neminovno te razočaraju. A zaista ne želim da me Džos i Brejden razočaraju.

Očigledno odlučniji večeras, Brejden ističe prednosti rada kod njega. Odjednom mi se maljice na potiljku ježe. Mišići mi se napinju i blago krivim glavu. Brejdenove reči su prigušene dok tražim osobu ili stvar koja mi je zaokupila pažnju. Prelazim pogledom po prostoriji i zastaje mi dah kad ga zaustavljam na tipu koji pilji u mene. Pogledi nam se ukrštaju i iz nekog uvrnutog razloga ta veza deluje fizički, kao da me je saznanje o nečijem prisustvu zaključalo u prostoru. Srce mi ubrzano lupa i krv mi huči u ušima.

Prilično smo udaljeni pa mu ne razaznajem boju očiju, ali zamišljene su i prodorne, a čelo naborano kao da je zbunjen naelektrisanjem među nama koliko i ja. Zašto mi je zapao za oko? Nije od onih muškaraca na koje obično padam. Jeste da veoma dobro izgleda. Razbarušena tamnoplava kosa i seksi bradica. Visok, ali ne kao Malkom. Ovaj tip verovatno nije ni centimetar viši od metar osamdeset. Mora da sam nekoliko centimetara viša na potpeticama koje večeras nosim. Vidim mu mišiće nadlaktica i debele vene na rukama zato što budala nosi majicu iako je poodmakla zima, ali nije građen kao mladići s kojima sam se zabavljala. Nije krupan i sav u mišićima. On je vitak i žilav. Mmm, „žilav“ je dobra reč. A jesam li spomenula tetovaže? Ne razabirem šta je nacrtano, ali vidim šareno mastilo na njegovim rukama.

Ne volim tetovaže.

Oštro uvlačim vazduh zbog zapanjujućeg osećaja koji prolazi mnome dok spušta pogled niz moje telo pa ga ponovo podiže. Vrpolti mi se, poražava me njegovo otvoreno proučavanje, iako se uglavnom samo zavodljivo osmehnem kad me neko tako odmeri. Oči mu se ponovo zaustavljaju

na mom licu, ponovo me usplamtelo posmatra – pogledom koji osećam kao grubo milovanje po telu – pa okreće glavu. Ošamućena i nedvosmisleno uzbuđena, gledam kako odlazi iza jednog pregradnog zida.

„Ko je to?“ Džosin glas se probija kroz izmaglicu.

Trepćem i okrećem se prema njoj, pretpostavljam sa zanesenim izrazom. „Nemam pojma.“

Džos se smeška. „Opasan frajer.“

Neko se nakašlja iza nje. „Molim?“

Oči joj nestašno zablistaše, ali namešta nedužan izraz i okreće se prema svom namrštenom momku. „Mislila sam s estetskog stanovišta, naravno.“

Brejden gunda, ali privlači je bliže sebi. Džos mi se široko osmehuje i nehotice joj uzvraćam. Brejden Karmajkl je praktičan, direktan, zastrašujući poslovan čovek, ali Džoslin Batler uspeva da ga vrti oko malog prsta.

Mislim da smo sat vremena stajali tamo, pijuckali besplatni šampanjac i pričali o svemu i svačemu. Nekad se pribojavam njih dvoje jer su tako pametni i obrazovani. Retko mi se čini da razgovoru mogu dodati išta značajno ili zanimljivo, pa se samo smejem i uživam u njihovom zadirkivanju. Drugačije je kad sam sama sa Džos. Poznajem je bolje nego Brejdenu i sigurna sam da ona ne želi da se osećam kao da moram da glumim da sam neko drugi. To je lepa promena u odnosu na ostatak mog života.

Proćaskali smo s nekoliko gostiju, trudeći se da ne odamo zbunjenost zbog njihovog oduševljenja slikama. Posle sat vremena, Džos me je sa žaljenjem pogledala. „Moramo da krenemo, Džo. Žao mi je, ali Brejden ima sastanak rano ujutru.“ Mora da se videlo koliko sam se

---

razočarala jer je odmahнула glavom. „Znaš šta? Ipak ću da ostanem. Brejden neka ide, a ja ću ostati.“

Ne. Ne dolazi u obzir. Već sam bila u takvim situacijama. „Džos, vrati se kući s Brejdenom. Dobro sam. Dosadno mi je, ali dobro sam.“

„Jesi li sigurna?“

„Potpuno.“

S naklonošću mi stiska ruku pa uzima Brejdena području. On mi klima glavom pa mu uzvraćam, osmehujem se i želim im laku noć. Gledam kako odlaze u drugi kraj galerije gde su okačeni kaputi posetilaca. Pravi džentlmen, Brejden joj pridržava kaput i pomaže joj da ga obuče. Ljubi joj kosu pre nego što se okreće da i on obuče kaput. Prebacuje joj ruku preko ramena i izvodi u hladnu februarsku noć, a ja ostajem s nepoznatim bolom u grudima.

Gledam zlatnu omegu koju mi je Malkom kupio za Božić. Kad god pogledam koliko je sati, žalim što još ne mogu da je prodam. To je verovatno najskuplji poklon koji sam ikada dobila i čudesno bi nam povećao ušteđevinu. Međutim, ostaje nada da će moj odnos s Malkomom prerasti u nešto značajnije te prodaja sata više neće biti važna. Ali nikad ne dozvoljavam sebi da se previše nadam.

Devet i petnaest. Puls mi se blago ubrzava i vadim mobilni iz majušne kopije *Gučijeve* tašnice. Nema poruka. *Dođavola, Kole.*

Upravo sam Kolu poslala poruku da ga podsetim da mi se javi kad stigne kući, kad me je nečija ruka uhvatila oko pasa. Malkomov afteršejev koji miriše na šumu i kožu ispunio mi je nozdrve. Nisam morala da zabacim glavu kako bih mu uzvratila pogled jer nosim potpetice od dvanaest

centimetara. Okrenula sam se i osmehnula, sakrivši brigu zbog Kola kad su nam se pogledi sreli. Izgledam otmeno u crvenoj uzanoj haljini *Dolče i Gabana* koju mi je Malkom uzeo kad smo poslednji put bili u kupovini. Haljina savršeno prati moju vitku liniju. Obožavam je. Šteta što će morati da završi na mom nalogu na *Ibeju*.

„Tu si.“ Malkom mi se osmehuje. Smeđe oči mu sijaju dok se privlačno nabiraju u uglovima. Gusta tamna kosa mu je na slepoočnicama seksi prošarana sedima. On uvek nosi odela i večeras nije izuzetak, *Savil Rou* kroj je izuzetan. „Mislio sam da će ti doći prijatelji inače te ne bih ostavio samu.“

Osmehujem se i naslanjam mu šaku na grudi. „Ne brini. Dobro sam. Bili su tu, ali morali su rano da odu.“ Pogledam telefon koji i dalje stežem u šaci. Gde li je Kol? Zebnja raste.

„Kupiću jednu Bekinu sliku. Dođi sa mnom i pretvaraj se da je sjajna.“

Kikoćem se, ali odmah se javlja krivica pa se ujedam za usnu kako bih prestala da se smejem. „Drago mi je što nisam jedina koja ih ne shvata.“

Malkomu su usne razgaljeno izvijene dok prelazi pogledom po prostoriji. „Srećom, ovi ljudi znaju više o slikarstvu od nas pa će mi se bar isplatiti ulaganje.“

I dalje me drži oko struka dok me vodi kroz galeriju i iza nekoliko pregradnih zidova do Beke, koja stoji ispod ogromne grozote od prosute boje. Gledam s kim se raspravlja i umalo se ne spotaknem.

Tip s tetovažom.

Sranje.

„Jesi li dobro?“ Malkom me je pogledao i namrštio se kad je osetio da mi se telo napelo.

Vedro se osmehujem. Prvo pravilo: Ne sme te nikad videti kad nisi raspoložena i šarmantna. „Odlično sam.“

Tip s tetovažom se osmehuje Beki, drži joj ruku na kuku i pokušava da je privuče k sebi, a izraz mu je na granici umirujućeg. Tvrdoglavost se ne obazirem na to što mi je dah zastao kad se zločesto osmehnuo. Beka i dalje izgleda pomalo ozlojeđeno, ali potpuno razumem što je zakoračila u njegov zagrljaj. Mislim da bi svaka žena oprostila sve tom nitkovicu ako joj se onako osmehne.

Skrećem pogled s tipa s tetovažom i nastavljam s Malkomom prema njima. Par se okreće prema nama. Bekini obrazi su rumeni i oči joj uzbuđeno sijaju. „Ne obraćajte pažnju na Kama i mene. Samo se raspravljamo jer je budala.“

Ne gledam ga, ali čujem njegov smeh. „Nije tačno, raspravljamo se zato što nam se umetnički ukusi razlikuju.“

„Kam mrzi moje slike“, otpuhnu Beka. „Ne može da bude kao ostali mladići i laže. Ne. On je surovo iskren. Bar se Malkomu dopada moj rad. Je l' ti Mal rekao da će kupiti moju sliku, Džo?“

Čovek bi pomislio da sam ljubomorna zbog Malkomove očigledne naklonosti prema Beki. Znam da zvuči grozno, ali *jesam* bila pomalo ljubomorna dok nisam videla njene radove. Nisam mnogo pametna. Ne crtam. Ne plešem. Ne pevam. Tek sam prosečna kuvarica... Srećom, lepa sam. Visoka s beskonačno dugim nogama. Bezbroj puta su mi rekli da imam lepo telo i sjajan ten. Dodajte tome krupne zelene oči, dugu bujnu zlatnoplavu kosu i nežne crte i dobićete privlačan paket – za kojim se glave okreću otkako

sam ušla u pubertet. Jeste, nemam mnogo, ali koristim ono što imam za dobrobit svoje porodice.

Malo me je brinulo saznanje da je Beka slatka i nadarena. Možda ću dosaditi Malkomu i on će joj se vratiti? Mada se bolje osećam u vezi s Malkomovim odnosom prema njoj otkako sam videla njegovu nimalo oduševljenu reakciju na njene slike. Ali to nema nikakvog smisla.

„Rekao mi je. Dobar izbor.“ Osmehujem mu se i vidim da samo što ne pukne od smeha. Ruka mu klizi s mog struka na kuk i primičem mu se, krišom pogledavši telefon. I dalje ni glasa od Kola.

„Džo, ovo je Kameron, Bekin dečko“, kaže Malkom iznenađeno i brzo podižem glavu da konačno pogledam čoveka koga izbegavam poslednjih nekoliko sekundi. Pogledi nam se sreću i ponovo osećam kako mi onaj nalet uzbuđenja struji telom.

Oči su mu kobaltnoplave i kao da me svlače dok me ponovo odmeravaju. Gledam kako brzo prelazi pogledom po meni, primećuje Malkomovu ruku na mom pojasu. Ukočena sam dok nas Kameron posmatra, donosi neki zaključak o nama i čvrsto stiska usne a izraz mu postaje nedokučiv.

„Ćao“, kažem. Jedva приметно mi klima glavom. Žar u njegovim očima nedvosmisleno se ugasio.

Beka počinje da ćaska s Malkomom o slici pa koristim priliku da ponovo pogledam telefon. Čuvši mrzovoljno otpuhivanje, brzo podižem glavu i pogled mi se ukršta s Kameronovim. Ne razumem gnušanje na njegovom licu niti iznenadnu potrebu da mu kažem da odjebe. Kad sam suočena s neprijateljstvom ili ratobornošću, uglavnom ustuknem i ne progovaram. U ovom slučaju, osuda na

licu tetovirane budale goni me da ga mlatnem pesnicom i polomim mu ionako nesavršen nos. Ima malu grbu blizu hrbata koja bi trebalo da ga naruži, ali umesto toga samo naglašava njegov divlji izgled.

Ujedam se za jezik pre nego što uradim nešto nesvojstveno sebi i puštam da mi pogled padne na njegove tetovaže. Na desnoj podlaktici su divna crna slova – dve reči koje ne mogu da razaberem a da ne odam kako pokušavam da ih pročitam. Na levoj ruci je živopisan i detaljan crtež. Izgleda kao zmaj, ali ne mogu biti sigurna jer mu se Beka približava i zaklanja crtež.

Načas se pitam kako je Beka od Malkoma, u poodmaklim tridesetim i u ručno krojenim odelima, mogla da pređe na Kameronu u dvadesetim godinama, s pilotskim časovnikom iz sedamdesetih, kožnim narukvicama, ispranoj majici na kojoj piše Def Leopard i otrcanim leviskama.

„Male, jesi li pitao Džo za posao?“

Zbunjeno gledam svog dečka. „Posao?“

„Beka, u redu je, stvarno“, javlja se Kameron i njegov dubok glas u meni izaziva drhtaj nečega što ne želim da priznam. Oči mi se ukrštaju s njegovim. On zuri u mene, bezizražajno.

„Gluposti“, odvrati Malkom dobroćudno i zamišljeno me pogleda. „I dalje tražite novog šankera u kafiću, zar ne?“

Tražimo. Moj prijatelj i kolega Kreg (i jedina veza za jednu noć – bila sam izgubljena posle Kaluma) odlazi u Australiju. U utorak mu je bilo poslednje večer i naša menadžerka Su već nedelju dana razgovara s ljudima koji su se prijavili za novog šankera. Kreg će mi nedostajati. Ponekad ume da pretera s očijukanjem i nikad nisam

imala muda da mu kažem da umukne (Džos jeste), ali bar je uvek dobro raspoložen. „Tražimo. Zašto?“

Beka mi dodiruje ruku i gledam njeno molećivo lice. Odjednom vidim da ona, iako je starija nekoliko godina od mene, izgleda i zvuči kao devojčica zbog krupnih plavih očiju, glatke kože i piskavog glasa. Potpuno smo drugačije. „Kam je grafički dizajner. Bio je zaposlen u jednoj grafičkoj firmi koja radi marketing i brendiranje za poznate kompanije širom zemlje, ali im je budžet smanjen. Poslednji koji je zaposlen prvi se otpušta, a Kam je počeo da radi kod njih pre godinu dana.“

Dobacujem mu obazriv ali saosećajan pogled. Nije lako ostati bez posla.

Mada ne znam kakve veze ja ili posao šankera imamo s tim.

„Beka“, Kam sad zvuči razdražljivije. „Rekao sam ti da ću se snaći.“

Ona blago crveni pod njegovim prodornim pogledom i odjednom osećam sponu s njom. Nisam jedina kojoj uliva strah. Dobro je. „Kame, pusti me da pomognem.“ Okreće se prema meni. „On se trudi...“

„Trudim se da se zaposlim kao grafički dizajner“, prekida je, plavih očiju usplamtelih od uzrujanosti. Odjednom mi pada na pamet da njegovo loše raspoloženje nema nika-kve veze sa mnom, već s njegovim prilikama. „Malkom je rekao da traže šankera u *Klubu 39*, a imam iskustvo kao šanker. Potrebno mi je nešto kako bih izgurao dok ne nađem drugi posao. Bio bih zahvalan kad bi mi pribavila formular za prijavu.“

Ostaće tajna zašto sam odlučila da mu pomognem budući da mi se Kam ne sviđa, kao ni njegov stav. „Uradiću nešto bolje. Razgovaraću s našom menadžerkom i daću joj tvoj broj.“

Kam načas zuri u mene i, sve da mi život zavisi od toga, ne mogu da dokučim šta se odvija iza njegovih očiju. Konačno polako klima glavom. „Važi, hvala. Moj broj je...“

Utom mi mobilni zavibrira u šaci i podižem ga da pogledam ekran.

Vratio sam se od Džejmija. Prestani da paničiš. Kol

Napetost mi se povlači iz tela. Uzdišem i brzo mu odgovaram.

„Džo?“

Podižem glavu i vidim da je Malkom podigao obrve.

Dođavola. Kamov broj. Crvenim, shvativši da sam se potpuno isključila kad sam dobila Kolovu poruku. Upućujem mu plahovit osmeh izvinjenja koji se odbija od njegovog ledenog izraza. „Izvini. Tvoj broj?“

Nepopustljiv, diktira mi broj i upisujem ga u telefon.

„Sutra ću joj ga proslediti.“

„Da, važi“, odgovara glasom kao da se dosađuje, natuknuvši da ne veruje kako imam dovoljno moždanih ćelija da to zapamtim.

Njegov stav prema meni postaje netrpeljiv, ali odlučujem da se ne uzrujavam zbog toga. Zadovoljno se naslanjam na Malkoma pošto znam da je Kol bezbedan u našem stanu na London roudu.

DRUGO POGLAVLJE

Dok Beka nesumnjivo pokušava da nagovori Malkoma da produži zakupninu galerije, odlazim do garderobe, okrenuvši leđa svima kako bih pozvala Kola.

„Šta je?“

Mrštim se zbog načina na koji se moj mlađi brat u poslednje vreme javlja na telefon. Očigledno to što je postao tinejdžer znači da pažljivo posejani maniri koje sam pokušala da mu usadim više ne važe. „Kole, još jednom se tako javi na telefon i prodaću PS3 na *Ibeju*.“ Zahvatila sam u našu ušteđevinu da mu kupim konzolu za Božić. Tad je bilo vredno toga. Očigledno to što je Kol postao tinejdžer znači da više ne pokazuje uzbuđenje. Trudila sam se da učinim Božić što uzbudljivijim kad je bio mali i oduševljavalo me je koliko bi poludeo od sreće što Deda Mraz dolazi. Ti dani su nekud nestali i nedostaju mi. Međutim, Kolov stidljiv osmejak kad je otvorio kutiju s konzolom načas je vratio taj osećaj. Čak me je potapšao

---

po ramenu i rekao da sam dobro postupila. *Nadmeno malo govno*, pomislila sam s ljubavlju.

Kol uzdahnu. „Izvini. Rekao sam ti da sam kod kuće. Džejmijev tata me je dovezao.“

Laknulo mi je. „Jesi li uradio domaći?“

„Upravo pokušavam da ga uradim, ali neko me stalno prekida paranoičnim porukama i pozivima.“

„Pa, ne bih ti toliko dosađivala kad bi me zvao u dogovoreno vreme.“

Samo otpuhuje. Odgovor koji mi postaje poznat.

Ujedam se za usnu i osećam kako mi se stomak neprijatno grči. „Kako je mama?“

„Obnevidela.“

„Jesi li večerao?“

„Pojeo sam picu kod Džejmija.“

„Ostavila sam ti grickalice ako si još gladan.“

„Super.“

„Hoćeš li uskoro u krevet?“

„Da.“

„Obećavaš?“

Još jedan glasan uzdah. „Obećavam.“

Klimam glavom. Verujem mu. Ima nekoliko prijatelja s kojima igra video-igre i ne upadaju u nevolje; on je marljiv i povremeno mi pomaže u kući. Kao mali bio je nešto najsladše u mom životu. Bio mi je senka. Kad ste tinejdžer, očigledno nije kul pokazivati osećanja prema starijoj sestri. Trudim se da se prilagodim toj promeni. Međutim, ne dozvoljavam da prođe ijedan dan a da mu ne kažem koliko je voljen. Nisam to imala dok sam rasla

i postaraću se da Kol ima. Bez obzira na to koliko mislio da sam budalasta. „Volim te, mali moj. Vidimo se sutra.“

Prekidam vezu pre nego što stigne ponovo da otpuhne. Okrećem se i oštro udišem.

Kam stoji ispred mene. Dobacuje mi pogled dok vadi Bekin mobilni iz njenog kaputa s čiviluka. Ponovo mi prelazi pogledom po telu pa pilji u pod i kaže: „Ne moraš da pitaš za posao.“

Škiljim, narogušivši se. Šta je ovom tipu? I zašto tako reagujem na njega? Kao da me zabole šta on misli o meni. „Treba ti posao, je l' tako?“

Te duboke plave oči ponovo se ukrštaju s mojim. Mišići brade mu se zatežu zajedno s onim na nadlakticama dok prekršta ruke na grudima.

Imam osećaj da su ispod majice sami mišići.

Ne odgovara, ali i ne mora s takvim govorom tela.

„Onda ću pitati.“

Bez reči zahvalnosti – ili bar klimanja glavom – Kam se okreće i osećam kako napetost popušta. A onda se zaustavlja i polako okreće. Napetost se ponovo povećava, kao da je neko stavio zapašać u sudoperu.

Iako mu usne nisu pune, gornja je nežno izražajno izvijena, što je seksi. Ta izražajnost kao da ispari kad god mi nešto kaže. Skuplja usne. „Malkom je dobar čovek.“

Puls mi se ubrzava jer imam dovoljno iskustva s tim kako me ljudi doživljavaju pa znam kuda to vodi. Samo ne želim da prolazim kroz to s ovim tipom. „Jeste.“

„Zna li da se viđaš s nekim iza njegovih leđa?“

Dobro... *to* nisam očekivala. Hvatam sebe kako ga podržavam, odbrambeno prekrstivši ruke na grudima. „Molim?“

Podrugljivo se smeška dok me petnaesti put odmerava. Vidim tračak zanimanja koji ne može da sakrije, ali verujem da gnušanje nadvladava muško divljenje mom telu. Pogled mu je grub dok me gleda u oči. „Slušaj, dobro znam tvoj soj. Odrastao sam gledajući kako parada lepih droljica ulazi u život mog strica i izlazi iz njega. Uzimale su šta su mogle i onda se tucale njemu iza leđa. Nije to zaslužio. Ni Malkom ne zaslužuje praznoglavku koja priželjkuje da se uda za fudbalera i misli da je društveno prihvatljivo slati poruke za vreme razgovora ili smatra da nije moralno i emotivno posrnula dok se dogovara da se vidi s drugim muškarcem dok joj dečko stoji u drugom delu sobe.“

Pokušavam da se ne obazirem na grčenje utrobe zbog takve nezaslužene uvrede. Iz meni nepoznatog razloga, pogađaju me reči tog seronje. Međutim, umesto da probude sramotu za čije postojanje samo ja znam, njegove reči izazivaju bes. Uglavnom progutam ozlojeđenost i ljutnju, ali sad mi glas ne sluša mozak. Želim da mu vratim istom merom. Međutim, odlučujem da to ne uradim u stilu „praznoglavke“ kakav očekuje.

Umesto toga se mrštim. „Šta se desilo s tvojim stricem?“

Lice mu se smrkava i spremam se za još uvreda. „Oženio se tvojom kopijom. Sve mu je uzela. Sad je razveden i u dugovima do guše.“

„I zato misliš da je u redu što me osuđuješ? Devojku koju i ne poznaješ.“

„Ne moram da te poznajem, srce. Ti si pravi kliše.“

Osetivši kako bes ključa, smirujem ga na lagano vrenje. Zakoračim prema njemu i tiho se nasmejem, neveselo. Kako su nam se tela približila, bezuspešno pokušavam da

ne obraćam pažnju na pucketanje elektriciteta među nama. Osećam kako mi se bradavice neočekivano krute i drago mi je što držim ruke preko grudi, zaklonjenih od njegovog pogleda. Oštro udiše zbog moje blizine, usplamtelog pogleda koji osećam kao pritisak među nogama.

Ne obazirući se na besmisleni seksualnu privlačnost među nama, mrko ga odmeravam. „Pa, čini mi se da smo onda isti. Ja sam moralno posrnula fufa bez mozga koja samo otima pare, a ti si umišljen, neotesan nazoviumetnik, sveznalica i drkadžija.“ Trudeći se da sakrijem drhtanje – reakcija na adrenalin izazvan time što prvi put ustajem u svoju odbranu – povlačim se jedan korak, zadovoljna iznenađenim bleskom u njegovim očima. „Vidiš, i ja umem da procenim knjigu na osnovu korica.“

Ne pružam mu priliku da odgovori nešto vickasto, već vrckanjem prikrivam drhtanje i šepurim se do drugog kraja galerije, gde nalazim svog dečka. Beka mu je oduzela previše vremena. Prilazim mu i prelazim mu rukom po leđima, opasno blizu njegove zgodne zadnjice. On zapaža moj usplamteli pogled i odmah zanemaruje Beku.

Izazovno prelazim jezikom po usnama. „Dosadno mi je, dragi. Hajdemo.“

Ne obraćajući pažnju na Bekino iznervirano otpuhivanje, Malkom joj još jednom čestita na odličnoj izložbi i izvodi me, željan obećanja u mojim očima.

Malkom mi stenje na uvo dok pomera kukove uz moje u brzim trzajima i konačno svršava. Leđni mišići mu se opuštaju pod mojim prstima i ruši se na mene dok dolazi

---

do daha. Nežno mu ljubim vrat i on se povlači. U očima mu se jasno vide osećanja prema meni. Lepo je to videti.

„Nisi svršila“, kaže tiho.

Nisam. Um mi je previše uposlen; misli o protekloj večeri, Kamu i našoj raspravi ne puštaju me iz svojih ralja. „Jesam.“

Malkomu se usne grče. „Dušo, ne moraš da se pretvaraš sa mnom.“ Nežno me ljubi i povlači se, osmehujući se. „Pomoći ću ti.“ Počinje da se spušta niz moje telo i rukama ga čvršće stežem da ga zaustavim.

„Ne moraš.“ Pokušavam da sednem i Malkom potpuno izlazi iz mene i naginje se na bok kako bih mogla da se pomerim. „Imao si naporan dan. Trebalo bi da spavaš.“

Njegova krupna šaka mi se spušta na kuk, ne dozvoljava mi da ustanem iz kreveta. Vidim mu brigu u očima. „Da li se nešto desilo? Jesi li dobro?“

Odlučujem se za laž. „Kad sam zvala Kola, zvučalo je kao da mami nije najbolje. Samo sam zabrinuta.“

Malkom seda spojenih obrva. „Trebalo je da mi kažeš.“

Ne želeći da ga potresam, kao ni našu vezu, naginjem se i snažno mu ljubim usne pa se povlačim da ga pogledam u oči kako bi znao da sam iskrena. „Htela sam da budem s tobom večeras.“

To mu se dopada. Osmehuje mi se i brzo me ljubi. „Radiš ono što moraš, dušo.“

Klimam glavom i osmehujem se pa žurim da se sredim i odem. Nisam nijednom prespavala kod Malkoma. Odlazim posle seksa jer pretpostavljam da tako želi. Pretpostavljam da ga to usrećuje. A budući da me nikad nije pozvao da prespavam, mislim da ispravno pretpostavljam.

Malkom je zaspao dok sam se spremila za odlazak. Pogledala sam njegovo snažno, nago telo opruženo na krevetu i pomolila se da naša veza uspe. Pozvala sam taksi i kad mi je mobilni dvaput zazvonio kako bih znala da je stigao, tiho sam otišla, trudeći se da ne obraćam pažnju na nemir koji me je obuzeo.

Pre gotovo godinu dana preselila sam porodicu iz velikog stana u Lit voku u manji u London roudu, praktično u Donjem London roudu. Zbog toga sad duže putujem do posla i uglavnom moram autobusom da odem do centra umesto peške. Ali вреди zbog uštede na kiriji. Moja majka je iznajmila stan u Lit voku kad sam imala četrnaest godina, ali uskoro je plaćanje postalo moja obaveza, kao što je još uvek. Novi stan je bio u jadnom stanju kad smo ga iznajmili, ali uspela sam da nagovorim stanodavca da mi dozvoli da ga sredim o svom trošku. To sam mogla i s malim budžetom.

Manje od deset minuta otkako sam otišla od Malkoma, izlazim iz taksija i ulazim u zgradu. Odmah se penjem na prste kako mi potpetice ne bi lupkale. Dok se penjem uskim, mračnim zavojitim stepenicama do našeg stana, čak i ne vidim vlažno betonsko stepenište ispisano grafitima koliko sam se navikla na njega. I naše staro stepenište je bilo takvo. U takvim prostorima se sve čuje i pošto znam koliko nervira kad vas probude komšije dok lupkaju petama i vesele se pod uticajem alkohola, trudim se da budem nečujna dok se penjem na treći sprat.

Tiho ulazim u mračan stan i izuvam cipele. Prvo se šunjam do Kolove sobe. Otvaram njegova vrata i na svetlosti